

Erstatningspligt for sagsbehandling

FOB nr. 86.20

Ved ombudsmandens mellemkomst fik et a-kassemedlem efterbetalt dagpenge og udbetalt en erstatning for tab af dagpengerebet. Hovedspørgsmålet var, om arbejdsdirektoratet (eller arbejdsformidlingen) var erstatningspligtig for sagsbehandlingen i forbindelse med fremskaffelsen af et arbejdstilbud.

Ombudsmanden udtalte som sin opfattelse, at det ville være uberettiget, hvis arbejdsdirektoratet havde givet en klage fra en kommune opsættende virkning med den følge, at medlemmet først fik arbejdstilbuddet, da hun havde mistet dagpengerebetten.

(J. nr. 1983-736-021).

A klagede til ombudsmanden over, at arbejdsministeriet i skrivelse af 15. juni 1983 havde afvist at tage stilling til et erstatningskrav, som hun havde fremsat under henvisning til den behandling, som myndighederne havde givet hendes sag efter arbejdstilbudsloven og arbejdsløshedsforsikringsloven, jfr. nærmere nedenfor. A havde tidligere flere gange rettet henvendelse til ombudsmanden under sagen.

Sagens behandling havde sit udgangspunkt i, at A, der havde været arbejdsløs gennem lang tid, var ved at miste retten til dagpenge. Hun skulle derfor efter reglerne i arbejdstilbudsloven have et arbejdstilbud. Under den sidste del af hendes ledighed havde A deltaget i et HF-kursus i fagene matematik og engelsk, og undervisningen i disse fag ville være afsluttet den 1. maj 1981, hvorefter hun skulle til eksamen.

Den 6. april 1981 fik A et jobtilbud, og arbejdet skulle tiltrædes den 13. april 1981. A anmodede om udsættelse indtil den 1. maj 1981, men fik afslag. Hun rettede herefter henvendelse til arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune, og sagen blev senere behandlet i arbejdsdirektoratet og arbejdsministeriet. Først den 1. december 1981 modtog A et arbejdstil-

bud, og på dette tidspunkt havde hun mistet dagpengere retten, jfr. nærmere nedenfor.

I skrivelse af 22. juli 1983, hvorved ombudsmanden anmodede arbejdsdirektoratet, arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune og arbejdsministeriet om udtalelser i anledning af A's klage, anførte han bl.a. følgende:

» ...

(A) klagede i sine tidligere henvendelser til mig over arbejdsmarkedsnævnets sagsbehandling. Jeg henviser herved til følgende afsnit i min skrivelse af 22. december 1982 til (A), som jeg samtidig sendte arbejdsministeriet notice af:

»Det fremgår af Deres henvendelse til mig, at De bl.a. er utilfreds med, at arbejdsmarkedsnævnet ikke sørgede for, at De fik et andet jobtilbud, da Vamdrup kommune havde afvist at ændre i det første jobtilbud, således at De havde undgået at miste retten til arbejdsløshedsdagpenge den 21. august 1981, da De faldt for »26 ugers reglen«. De har herved navnlig henvist til, at De ved Deres henvendelser til arbejdsmarkedsnævnet ville søge at ændre jobtilbuddet fra Vamdrup kommune eller sørge for, at De fik andet jobtilbud. De blev bestyrket i opfattelsen af, at De havde ret her til, da De modtog underretning om arbejdsmarkedsnævnets skrivelse af 28. april 1981 til arbejdsformidlingen. Den opfattelse, som arbejdsmarkedsnævnet fremsatte i sin senere skrivelse af 11. maj 1982 til Dem, hvorefter det hele tiden havde været nævnets opfattelse, at det givne arbejdstilbud måtte anses for rimeligt, og at De derfor ikke havde krav på et nyt arbejdstilbud, fremgik ikke af den omtalte skrivelse af 28. april 1981 fra arbejdsmarkedsnævnet til arbejdsformidlingen. De fik heller ikke i Deres telefonsamtaler med arbejdsmarkedsnævnet det indtryk. Såfremt arbejdsmarkedsnævnet havde gjort Dem opmærksom på, at det var nævnets opfattelse, at jobtilbuddet (i sin helhed) måtte anses for rimeligt, og at De ikke havde krav på et nyt jobtilbud, ville De have taget imod det første jobtilbud ...«

Det fremgår ikke af arbejdsministeriets skrivelse af 15. juni 1983 til (A), at arbejdsdirektoratet og arbejdsministeriet har taget stilling til (A's) omfattende kritik af arbejdsmarkedsnævnets sagsbehandling.

På den baggrund anmoder jeg specielt myndighederne om udtalelser om (A's) nævnte kritik af arbejdsmarkedsnævnets sagsbehandling, herunder udtalelser om, hvorvidt nævnets skrivelse af 28. april 1981 til (A) tilstrækkeligt klart gengiver nævnets opfattelse, og om skrivelsen i øvrigt indeholder en tilfredsstillende vejledning af (A) om hendes retsstilling.

...«

I skrivelse af 17. oktober 1983 orienterede A ombudsmanden om, at ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen havde truffet afgørelse om, at

hun efter en korrekt beregning først mistede dagpengeretten på et senere tidspunkt end den 21. august 1981 (det tidspunkt, som myndighederne hidtil havde lagt til grund ved behandlingen af sagen). Ankenævnet anførte ikke i sin afgørelse, på hvilket tidspunkt A efter en korrekt beregning mistede dagpengeretten, men af ankenævnets mødeoplæg fremgik det, at arbejdsløshedskassen tidligere havde beregnet dette tidspunkt til den 15. oktober 1981. A orienterede endvidere ombudsmanden om, at hendes arbejdsløshedskasse nu delvis havde undladt at efterkomme ankenævnets afgørelse under henvisning til, at hun efter den 23. august 1981 ikke havde mødt til kontrol på arbejdsformidlingen, og at hun derfor ikke kunne få dagpenge efter denne dato. Hun oplyste i denne forbindelse, at en medarbejder ved arbejdsformidlingen havde meddelt hende, at hun ikke skulle møde til kontrol længere, og der blev ikke fastsat en ny fremmødedato. Ombudsmanden vejledte A om hendes videre klagemuligheder vedrørende denne del af sagen.

I en udtalelse af 10. oktober 1983 til ombudsmanden oplyste arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune, at arbejdsmarkedsnævnet havde behandlet A's sag på et møde den 4. oktober 1983. Nævnet anførte endvidere følgende:

» ...

Der var i nævnet enighed om, at den sagsbehandling, der er foretaget i arbejdsmarkedsnævnet i forbindelse med (A's) klage har været korrekt. Det kan tilføjes, at (A) fik et arbejdstilbud under statens kvote af langtidsledige.

Det er nævnets opfattelse, at den omtalte skrivelse fra nævnet af 28. april 1981 kunne have været udformet mere klart, ligesom det nok burde have fremgået, hvilke klagemuligheder (A) havde.

...«

I en udtalelse af 1. december 1983 til ombudsmanden anførte arbejdsministeriet bl.a. følgende:

»... arbejdsministeriet finder, at arbejdsmarkedsnævnets afgørelse går ud på at fastslå, at arbejdstilbuddet var rimeligt, men at nævnet alligevel i den konkrete sag ville søge at give (A) et andet arbejdstilbud. Baggrunden for ministeriets opfattelser er referat af nævnets beskæftigelsesudvalgs møde den 21. april 1981, hvorefter »det henstilles (derfor) til kommunen at søge

fremskaffet et nyt arbejdstilbud til klageren«, sammenholdt med arbejdsmarkedsnævnets skrivelse af 28. april 1981 og den dagældende bekendtgørelse om arbejdstilbud til ledige. Vamdrup kommune afslog at følge nævnets opfordring til at finde et andet arbejdstilbud til (A), og da kommunen også skal betale løn ved arbejdstilbud i amtskommunen, hvilket den ligeledes nægtede, havde arbejdsmarkedsnævnet ikke yderligere muligheder for at skaffe (A) et arbejdstilbud. Det bemærkes herved, at mulighederne for placering i den private sektor skal være udtømt, før der søges givet arbejdstilbud i den offentlige sektor.

Arbejdsmarkedsnævnets skøn over arbejdstilbuddets rimelighed omfatter også (A's) uddannelsesforhold, og nævnet fandt, at arbejdstilbuddet var rimeligt. Dette udelukker dog ikke, at arbejdsmarkedsnævnet alligevel finder det hensigtsmæssigt at forsøge at finde et andet arbejdstilbud til (A), således at uddannelsen uhindret kan gøres færdig. Arbejdsministeriet opfatter en sådan løsning som et forsøg på en smidig administration med det formål at imødekomme den situation, at (A) afslog arbejdstilbuddet af hensyn til færdiggørelsen af sin uddannelse.

Arbejdsministeriet finder på denne baggrund ikke anledning til at kritisere arbejdsmarkedsnævnets sagsbehandling.

Betragtes skrivelsen af 28. april 1981 isoleret, skal man dog bemærke, at den også efter arbejdsministeriets opfattelse burde være udformet klarere, således at arbejdsmarkedsnævnets opfattelse om arbejdstilbuddets rimelighed fremgik klart og uafhængigt af bemærkningerne om, at nævnet alligevel ville forsøge at finde et andet arbejdstilbud. Arbejdsministeriet finder endvidere, at skrivelsen burde have indeholdt en vis orientering om den pågældendes retsstilling og i hvert fald om, hvilke klagemuligheder (A) havde. Arbejdsministeriet finder imidlertid ikke, uanset det ovenfor anførte om skrivelsen af 28. april 1981, at (A) havde krav på et nyt arbejdstilbud. Som nævnt i skrivelse af 16. november 1981 til Vamdrup kommune har man dog været enige i det hensigtsmæssige i at give hende et andet arbejdstilbud, som det også skete.

...«

I skrivelse af 1. januar 1984 klagede A til arbejdsdirektoratet over, at hendes arbejdsløshedskasse havde afslået at betale hende dagpenge efter den 21. august 1981. Dette forhold sammenholdt med nogle beregninger af det tidspunkt, da A mistede dagpengeretten, jfr. nærmere nedenfor, gav

anledning til, at ombudsmanden i en skrivelse af 13. april 1984 rettede henvendelse til arbejdsdirektoratet, forsikringsafdelingen.

Ombudsmanden anførte følgende:

» ...

Som bekendt behandler jeg for tiden en klage fra (A) over arbejdsministeriets skrivelse af 15. juni 1983 til hende. I skrivelsen besvarede ministeriet (A's) skrivelse af 17. november 1982, som jeg havde oversendt til ministeriet med henblik på, at ministeriet tog stilling til, om der var grundlag for et erstatningskrav (bl.a.) for et tab, som (A) havde lidt i tiden fra 21. august 1981, da hun efter myndighedernes (dagældende) opfattelse mistede dagpengeretten, jfr. arbejdsløshedslovens § 55, stk. 1, til den 1. december 1981, da hun modtog et jobtilbud, som såvel arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune (i skrivelse af 28. april 1981), arbejdsdirektoratet (i skrivelse af 29. september 1981) og arbejdsministeriet (i skrivelse af 16. november 1981) havde været enige om, at hun burde have.

Under min behandling af sagen er jeg blevet bekendt med, at ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen i skrivelse af 2. september 1983 (bl.a.) har taget stilling til, om det var korrekt at beregne tidspunktet - da (A) mistede dagpengeretten - efter reglen i arbejdsløshedsforsikringslovens § 55, stk. 1, (om fuldtidsforsikrede). Ankenævnet fandt, at (A) måtte betragtes som deltidsforsikret, og at dagpengerettens længde derfor skulle beregnes efter reglen i arbejdsløshedsforsikringslovens § 72, stk. 1. (Ankenævnet har ikke i sin afgørelse anført, på hvilket tidspunkt (A) efter en korrekt beregning mistede dagpengeretten, men af ankenævnets mødeoplæg fremgår det, at arbejdsløsheds-kassen tidligere havde beregnet dette tidspunkt til den 15. oktober 1981).

(A) har senere orienteret mig om, at Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløsheds-kasse har afvist at foretage udbetaling på grundlag af ankenævnets afgørelse for så vidt angår perioden efter den 21. august 1981, under henvisning til at (A) ikke kan dokumentere, at hun var arbejdssøgende og til rådighed for arbejdsmarkedet, fordi hun ikke var tilmeldt arbejdsformidlingen.

(A) har i skrivelse af 1. januar 1984 klaget til arbejdsdirektoratet over arbejdsløsheds-kassens afgørelse. Til støtte for sin klage har (A) bl.a. gjort gældende, at arbejdsformidlingen i Vamdrup havde meddelt, at hun ikke mere skulle møde til kontrol, da hun ikke var dagpengeberettiget efter den 21. august 1981. (Jeg forstår, at arbejdsformidlingen ikke i overensstemmelse med § 5, stk. 1, i arbejdsdirektoratets cirkulære nr. 22 af 30. januar 1969 fastsatte en ny fremmødedag).

Efter min foreløbige gennemgang af sagen har jeg konstateret, at beregningen af det tidspunkt (den 15. oktober 1981), da (A) mistede dagpengeretten, heller ikke er korrekt. På min foranledning har Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløsheds-kasse foretaget en ny beregning,

hvoraf det fremgår, at (A) først den 17. november 1981 mistede sin dagpengeret.

Jeg vedlægger en fotokopi af arbejdsløshedskassens skrivelse af 14. marts 1984 om den nævnte beregning, således at denne kan tages i betragtning ved arbejdsdirektoratets stillingtagen til (A's) klage i skrivelse af 1. januar 1984.

Konsekvenserne af, at (A) ikke i overensstemmelse med arbejdsmarkedsnævnets, arbejdsdirektoratets og arbejdsministeriets afgørelser modtog et jobtilbud, inden hun mistede dagpengeretten, vil mindskes i det omfang, hun nu modtager efterbetaling af dagpenge i tiden fra den 21. august til den 17. november 1981. Jeg beder derfor arbejdsdirektoratet underrette mig om sin stillingtagen til (A's) klage i skrivelsen af 1. januar 1984.

...«

I skrivelse af 7. juni 1984 til A traf arbejdsdirektoratet følgende afgørelse:

» ...

I henhold til arbejdsløshedslovens § 57, stk. 4, skal et medlem, som vil have dagpenge udbetalt, ved ledighedens indtræden henvende sig til arbejdsformidlingen for at søge arbejde, og i ledighedsperioden skal medlemmet opretholde kontakt med arbejdsformidlingen.

Direktoratet må efter det oplyste lægge til grund, at arbejdsformidlingen efter den 21. august 1981 ikke har haft anledning til at pålægge Dem at fremmøde i henhold til arbejdsløshedslovens regler, og at De ikke i perioden fra den 21. august 1981 til 17. november 1981 har søgt at opretholde kontakt med arbejdsformidlingen, således at man derfra kunne udfolde bestræbelser for at skaffe Dem ny beskæftigelse.

Direktoratet må på denne baggrund være af den opfattelse, at der ikke vil være hjemmel til at udbetale dagpenge i medfør af arbejdsløshedsloven i den omhandlede periode.

...«

A orienterede ombudsmanden om, at hun havde klaget til ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen over arbejdsdirektoratets lige nævnte afgørelse, og dette gav anledning til, at ombudsmanden anførte følgende i skrivelse af 9. juli 1984 til ankenævnet:

» ...

Ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen har tidligere i en skrivelse af 2. september 1983 (bl.a.) taget stilling til, om det var korrekt at beregne tidspunktet - da (A) mistede dagpengeretten - efter reglen i arbejdsløshedslovens § 55, stk. 1 (om fuldtidsforsikrede). Ankenævnet fandt, at (A) måtte betragtes som deltidsforsikret, og at dagpengerettens længde derfor skulle beregnes efter reglen i arbejdsløshedslovens § 72, stk. 1 (i afgørelsen anførte ankenævnet ikke, på hvilket tidspunkt (A) efter korrekt beregning mistede dagpengeretten; om denne beregning nærmere nedenfor).

(A) har senere orienteret mig om, at Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse har afvist at foretage udbetaling på grundlag af ankenævnets afgørelse, for så vidt angår perioden efter den 21. august 1981, under henvisning til, at (A) ikke kunne dokumentere, at hun var arbejdssøgende og stod til rådighed for arbejdsmarkedet, fordi hun ikke var tilmeldt arbejdsformidlingen; jfr. arbejdsløshedslovens § 57, stk. 4.

(A) klagede i skrivelse af 1. januar 1984 til arbejdsdirektoratet over arbejdsløshedskassens afgørelse.

I skrivelse af 7. juni 1984 tiltrådte direktoratet kassens afgørelse.

(A) har orienteret mig om, at hun i en skrivelse af 27. juni 1984 har klaget til ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen over arbejdsdirektoratets lige nævnte afgørelse.

Arbejdsdirektoratets afgørelse bygger bl.a. på, at (A) »ikke i perioden fra 21. august 1981 til 17. november 1981 har søgt at opretholde kontakt med arbejdsformidlingen således, at man derfra kunne udfolde bestræbelser for at skaffe (hende) ny beskæftigelse«. Det, direktoratet herved har anført, giver mig anledning til følgende bemærkninger:

Det fremgår af de akter, som jeg har modtaget fra arbejdsministeriet, at årsagen til, at arbejdsformidlingen i Vamdrup ikke fastsatte ny fremmødedato efter den 21. august 1981, var, at formidlingen - som det senere har vist sig - var af den fejlagtige opfattelse, at (A) mistede dagpengeretten denne dag,

at Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse i skrivelse af 14. marts 1983 til mig konstaterede, at (A) efter en korrekt beregning først havde mistet dagpengeretten den 17. november 1981,

at arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune i skrivelse af 28. april 1981 til (A) meddelte, at arbejdsformidlingen i Kolding ville anmode Vamdrup kommune om at fremkomme med et nyt jobtilbud, eller, hvis dette ikke var muligt, overlade til amtskommunen at fremkomme med et jobtilbud,

at arbejdsformidlingen i Kolding (Vamdrup afdelingen) uanset dette ikke tilvejebragte et nyt jobtilbud til (A),

at arbejdsdirektoratet i skrivelse af 29. september 1981 til (A) meddelte, at direktoratet samtidig havde anmodet arbejdsformidlingen om at foranledige, at hun snarest modtog et nyt jobtilbud,

at arbejdsformidlingen i Kolding uanset dette fortsat ikke gav (A) et nyt jobtilbud,
at arbejdsministeriet i skrivelse af 16. november 1981 til arbejdsdirektoratet anførte, at ministeriet intet havde at bemærke til, at arbejdsformidlingen i Kolding gav (A) et jobtilbud, og
at (A) herefter modtog jobtilbud den 1. december 1981.
Under sagens forløb rettede (A) talrige skriftlige henvendelser til de implicerede myndigheder om sagen.
Til ankenævnets orientering vedlægger jeg en afgørelse fra arbejdsdirektoratet i skrivelse af 27. april 1984 i en tilsvarende sag vedrørende arbejdsløshedslovens § 57, stk. 4. Som det fremgår af skrivelsen, fandt direktoratet på grund af det usædvanlige handlingsforløb i sagen, at den pågældendes kontakt med arbejdsformidlingen efter omstændighederne kunne sidestilles med den i arbejdsløshedslovens omhandlede kontakt. Jeg henviser til ankenævnets skrivelse i sagen af 16. marts 1984. Arbejdsdirektoratets afgørelse i skrivelsen af 7. juni 1984 i (A's) sag er næppe forenelig med denne afgørelse.
Konsekvenserne af, at (A) ikke i overensstemmelse med arbejdsmarkedsnævnets, arbejdsdirektoratets og arbejdsministeriets afgørelse modtog et jobtilbud, inden hun mistede dagpengeretten, vil mindskes i det omfang, hun nu modtager efterbetaling af dagpenge i tiden fra den 21. august til den 17. november 1981.
Jeg beder ankenævnet om at tage det, der er anført ovenfor, i betragtning ved afgørelsen af sagen, og jeg beder ankenævnet om at underrette mig om sin afgørelse.
...«

I skrivelse af 18. december 1984 til A traf ankenævnet følgende afgørelse:

» ...

Ankenævnet finder, at (A) i perioden indtil 1. december 1981, hvor hun modtog et jobtilbud, har haft ret til dagpenge, i det omfang hun iøvrigt opfyldte betingelserne herfor.

Ankenævnet ændrer således arbejdsdirektoratets afgørelse af 7. juni 1984, jfr. arbejdsløshedslovens § 57, stk. 4.

Ankenævnet har herved lagt til grund, at arbejdsformidlingen var bekendt med, at medlemmet i foråret 1981 havde haft problemer med et jobtilbud ved Vamdrup Bibliotek, at arbejdsmarkedsnævnet i denne forbindelse havde stillet medlemmet et andet jobtilbud i udsigt, at direktoratet i september 1981 havde anmodet arbejdsformidlingen om at foranledige, at

medlemmet snarest fik et jobtilbud, og *at* arbejdsformidlingen som følge heraf til stadighed har været bekendt med, at medlemmet var arbejdssøgende.

Da arbejdsformidlingen således var bekendt med, at medlemmet i den omhandlede periode ventede på et udspil fra arbejdsformidlingen med henblik på hendes placering på arbejdsmarkedet, anses formålet med lediges fremmøde på arbejdsformidlingen derfor at have været opfyldt i tilstrækkelig grad, jfr. indledningen til arbejdsdirektoratets cirkulære af 30. januar 1969 om ledige arbejdsløshedskassemedlemmers kontakt med de offentlige arbejdsformidlingskontorer.«

Efter at ankenævnet havde præciseret sin afgørelse, foretog A's arbejdsløshedskasse i overensstemmelse hermed udbetaling af arbejdsløshedsdagpenge indtil den 17. november 1981.

I skrivelse af 29. november 1985 orienterede ombudsmanden arbejdsministeriet om det ovenfor beskrevne forløb af A's sag og anførte følgende:

» ...

Efter at arbejdsministeriet tog stilling til (A's) krav på erstatning, er der ... ikke blot sket det, at (A's) tab er blevet begrænset til at angå perioden fra den 17. til den 30. november 1981. Forholdet er tillige det, at et eventuelt erstatningskrav på det nu foreliggende grundlag i første række synes at måtte støttes på en vurdering af arbejdsformidlingens behandling af sagen i efteråret 1981. Herom skal jeg bemærke følgende:

I skrivelse af 29. september 1981 til (A), hvorved arbejdsdirektoratet bl.a. tog stilling til spørgsmålet om hendes eventuelle ret til et nyt jobtilbud, meddelte direktoratet, at direktoratet havde anmodet arbejdsformidlingen i Kolding om at foranledige, at hun *snarest* modtog et nyt jobtilbud.

Jeg har forstået, at arbejdsdirektoratet i forbindelse hermed telefonisk har tilkendegivet, at det nok ville være urealistisk at få (A) ansat i kommunen, og at jobtilbuddet derfor skulle findes enten i den private sektor eller i staten.

(A's) sag blev herefter drøftet på et møde i arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune, og i dette møde deltog bl.a. chefen for arbejdsformidlingen i Kolding. Under mødet tilkendegav arbejdsformidlingschefen, at sagen kunne løses ved at finde et jobtilbud til (A) i en statsinstitution, og nævnet fandt bl.a. på grundlag af det, arbejdsdirektoratet havde oplyst telefonisk, jfr. ovenfor, at denne løsning var antagelig.

I en skrivelse af 16. oktober 1981 rettede beskæftigelsesudvalget i Vamdrup kommune henvendelse til arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune om sagen. Vamdrup kommune, som hele tiden havde modsat sig, at (A) fik et nyt jobtilbud, fandt, at arbejdsmarkedsnævnets beslutning på mødet den 12. oktober 1981 var selvmodsigende, og bad næv-

net om at drøfte sagen endnu en gang. Såfremt nævnet ikke så sig i stand til at træffe afgørelse i sagen, anmodede Vamdrup kommune om, at sagen blev oversendt til en højere myndighed.

Under et møde den 22. oktober 1981 besluttede arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune at meddele Vamdrup kommune, at »arbejdsmarkedsnævnet efter en fornyet drøftelse af sagen i nævnets beskæftigelsesudvalg ikke mener at kunne eller burde forsøge at anfægte arbejdsdirektoratets anmodning til arbejdsformidlingen i Kolding om at foranledige, at klageren får et nyt jobtilbud, ligesom arbejdsmarkedsnævnet ikke mener at kunne kritisere, at pågældende får et jobtilbud i statens regi, når kommunen modsætter sig jobtilbud i kommunalt regi«.

I en skrivelse af 27. oktober 1981 til chefen for arbejdsformidlingen i Kolding orienterede Vamdrup kommune om, at kommunen havde klaget til arbejdsministeriet. Kommunen anmodede »arbejdsformidlingen i Kolding om at afvente arbejdsministeriets afgørelse, inden man foretager sig yderligere i sagen«.

Der foreligger ikke oplysninger om, at arbejdsministeriet eller arbejdsdirektoratet skulle have truffet afgørelse om at tillægge kommunens klage opsættende virkning med hensyn til arbejdsdirektoratets afgørelse, der var begunstigende i forhold til (A).

I en skrivelse af 16. november 1981 til Vamdrup kommune tog arbejdsministeriet stilling til kommunens henvendelse. Ministeriet havde intet at bemærke til, at arbejdsformidlingen i Kolding gav (A) et jobtilbud.

I en skrivelse af 24. november 1981 bad arbejdsdirektoratet, som var blevet gjort bekendt med arbejdsministeriets skrivelse, arbejdsmarkedsnævnets sekretariat i Vejle amt om at foretage det videre fornødne i sagen.

Som nævnt modtog (A) umiddelbart herefter et jobtilbud den 1. december 1981.

Hvis arbejdsformidlingen i Kolding umiddelbart havde efterkommet arbejdsdirektoratets afgørelse, må det antages, at (A) ville have modtaget jobtilbudet inden den 17. november 1981, da hun mistede dagpengere retten.

Da arbejdsministeriet ikke har taget stilling til, hvilken betydning det forhold, jeg har peget på, bør tillægges ved vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt A er berettiget til erstatning, har jeg fundet det rettest at tilbagevende sagens akter med henblik på, at ministeriet i en skrivelse til (A) kan tage stilling hertil.

Jeg udbeder mig underretning om, hvad der sker i sagen.

...«

I en udtalelse af 13. marts 1986, som arbejdsministeriet indhentede, anførte arbejdsdirektoratet bl.a. følgende:

» ...

Arbejdsdirektoratet har i den anledning anmodet arbejdsformidlingen om en udtalelse. Kontoret har oplyst, at ved en gennemgang af den tidligere AF-chefs notater i sagen kan det ses, at der har været tvivl om, hvorvidt Vamdrup kommunes skrivelse af 27. oktober 1981 til arbejdsministeriet havde opsættende virkning.

Den 28. oktober 1981 sættes sagen, jfr. telefonsamtale med kontorchef (B), i bero, indtil det blev afgjort, om skrivelsen ville have opsættende virkning.

Den 2.11.1981 anmoder kontorchef (B) pr. telefon om, at sagen holdes flydende i ca. 8 dage, hvorefter kontoret kan forvente svar på, om jobtilbuddet må gives.

Uanset ovenstående var der i 1981 en ophobning af langtidsledige og meget få jobtilbud. Da kontoret samtidig var afskåret fra at anvende kommunale og amtskommunale jobtilbud, var kun muligheden private/statslige jobtilbud tilbage.

Staten var i 1981 ikke forpligtet til at fremkomme med jobtilbud efter den dagældende lov, hvorfor kontoret måtte fremskaffe/vente på et jobtilbud.

Ud af ialt 6 statstilbud i 1981 fik (A) et jobtilbud som kontorassistent ved ... Seminarium, hvilket kontoret modtog den 24.11.1981 og henvisning hertil fandt sted den 26.11.1981 med tiltrædelse den 1.12.1981.

...«

I en skrivelse af 14. april 1986 orienterede arbejdsministeriet ombudsmanden om, at ministeriet samtidig havde skrevet således til A:

»I skrivelse af 29. november 1985 har folketingets ombudsmand anmodet arbejdsministeriet om påny at ville overveje, hvorvidt De er berettiget til erstatning for tab af dagpengeret i perioden fra den 17. november 1981 og frem til tidspunktet for påbegyndelsen af et arbejdstilbud den 1. december 1981.

...

Arbejdsministeriet er med ombudsmanden enig i, at spørgsmålet om, hvorvidt arbejdsmarkedsmyndighederne vil kunne drages til ansvar for bortfaldet af dagpengereget, må bero på en vurdering af arbejdsformidlingens behandling af sagen i efteråret 1981.

I anledning af ombudsmandens skrivelse af 29. november 1985 har man indhentet en fornyet udtalelse fra arbejdsdirektoratet. Man har herunder bedt om en begrundelse for, hvorfor De ikke fik et arbejdstilbud umiddelbart efter arbejdsdirektoratets afgørelse den 29. september 1981, men først den 1. december 1981, idet direktoratets afgørelse indeholdt en anmodning til arbejdsformidlingen om at foranledige, at De snarest modtog et nyt jobtilbud.

...

I denne anledning skal man med bemærkning, at der ikke i efteråret 1981 blev truffet afgørelse af arbejdsministeriet eller arbejdsdirektoratet om, at kommunens afgørelse skulle tillægges opsættende virkning, meddele, at arbejdsministeriet efter fornyede overvejelser finder at måtte henholde sig til sin tidligere i sagen truffede afgørelse af 15. juni 1983. Arbejdsministeriet er således fortsat af den opfattelse, at man i overensstemmelse med praksis i tilsvarende sager må have Dem henvist til at få erstatningsspørgsmålet afgjort ved de almindelige domstole.

...«

Efter at have brevvexlet yderligere med arbejdsministeriet (bl.a. vedrørende et spørgsmål om aktindsigt) rettede A på ny henvendelse til ombudsmanden, der i en skrivelse af 4. december 1986 til arbejdsministeriet anførte følgende:

»...

Arbejdsministeriet og (A) har løbende holdt mig orienteret om, hvad der er sket i hendes sag, efter at jeg i skrivelse af 29. november 1985 bad ministeriet om at tage stilling til, hvilken betydning arbejdsformidlingens behandling af hendes sag i efteråret 1981 burde tillægges ved vurdering af spørgsmålet om, hvorvidt hun var berettiget til erstatning for tab, lidt i tiden fra den 17. november 1981 og til den 30. november 1981.

(A) har således senest i en skrivelse af 7. november 1986 med bilag rettet henvendelse til mig om sagen...

Det fremgår af de foreliggende oplysninger, at arbejdsministeriet i skrivelse af 14. april 1986 meddelte (A), at ministeriet var af den opfattelse, »at man i overensstemmelse med praksis i tilsvarende sager må have Dem henvist til at få erstatningsspørgsmålet afgjort ved de almindelige domstole«. Arbejdsministeriet bemærkede herved, at der ikke i efteråret

1981 »blev truffet afgørelse af arbejdsministeriet eller arbejdsdirektoratet om, at kommunens afgørelse (skal formentlig være klage; min bemærkning) skulle tillægges opsættende virkning« (også i min skrivelse af 29. november 1985 til arbejdsministeriet gik jeg ud fra, at hverken arbejdsministeriet eller direktoratet havde givet kommunens klage opsættende virkning).

Efter de oplysninger, som arbejdsformidlingen i Kolding afgav i skrivelse af 5. marts 1986, som er blandt de bilag, som (A) nu har sendt mig, synes forholdet imidlertid at være det, at en væsentlig årsag til, at arbejdsformidlingen ikke efterkom arbejdsdirektoratets anmodning i skrivelse af 29. september 1981 om at foranledige, at (A) snarest modtog et nyt jobtilbud, var, at en medarbejder i arbejdsdirektoratet under telefonsamtaler med arbejdsformidlingen udtalte sig således, at kommunens klage til arbejdsministeriet faktisk fik opsættende virkning, d.v.s. at arbejdsformidlingen ikke foretog videre i sagen, før arbejdsministeriet i skrivelse af 16. november 1981 tog stilling til kommunens henvendelse.

Arbejdsdirektoratet har ikke taget afstand fra det, arbejdsformidlingen har anført, og jeg har forstået, at arbejdsdirektoratet ikke har kunnet finde noget om telefonsamtalerne med arbejdsformidlingen i 1981, jfr. nærmere direktoratets skrivelse af 17. september 1986, som også er blandt de bilag, (A) har sendt mig.

Hvis det må lægges til grund, at arbejdsdirektoratet har givet kommunens klage til arbejdsministeriet opsættende virkning (eller har udtalt sig på en sådan måde, at arbejdsformidlingen måtte få den opfattelse), opstår spørgsmålet, om direktoratet har haft mulighed for at træffe en sådan beslutning.

Under hensyn til, at Vamdrup kommune næppe havde en sådan retlig interesse i sagen, at denne kunne påklages af kommunen til arbejdsministeriet, ..., at spørgsmålet om opsættende virkning først opstod omkring én måned efter arbejdsdirektoratets afgørelse i skrivelsen af 29. september 1981, at denne afgørelse var begunstigende i forhold til (A), og at det i øvrigt var af væsentlig betydning for (A), at arbejdsdirektoratets afgørelse hurtigt blev ført ud i livet, er jeg af den opfattelse, at det ville være uberettiget af arbejdsdirektoratet i forhold til hende at give klagen opsættende virkning.

På denne baggrund beder jeg arbejdsministeriet om at tage stilling til, hvilken betydning det anførte bør tillægges ved vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt (A) er berettiget til erstatning for det tab, hun led ved ikke at modtage et arbejdstilbud inden den 17. november 1981 på hvilket tidspunkt hun mistede dagpengereetten.

...«

I en skrivelse af 25. marts 1987 orienterede arbejdsministeriet mig om, at ministeriet havde skrevet således til A:

»...

Efter herfra at være blevet anmodet om en fornyet udtalelse har arbejdsdirektoratet i skrivelse af 11. februar 1987 afgivet følgende erklæring:

»Ved skrivelse modtaget i arbejdsdirektoratet den 8. januar 1987,..., har departementet anmodet om direktoratets bemærkninger til brug ved besvarelsen af en skrivelse fra folketingets ombudsmand omhandlende afgivelse af et arbejdstilbud til (A). Sagen, der begyndte i 1981, er siden blevet behandlet i flere tempi af såvel departement som direktorat. Senest er tilført sagen ovennævnte skrivelse fra ombudsmanden, dateret den 4.12.1986, der omhandler (A's) klage vedrørende erstatning for det økonomiske tab, hun har lidt i perioden 17.11.1981 (tidspunktet for tab af dagpenge) og indtil den 30.11.1981, på hvilket tidspunkt (A) tiltrådte et nyt arbejdstilbud.

Ved en skrivelse dateret den 29.9.1981 traf direktoratet en afgørelse om, at (A) skulle have et nyt arbejdstilbud.

Da der ikke var private arbejdstilbud at tilbyde, skulle Vamdrup kommune fremkomme med et tilbud. Dette var Vamdrup kommune ikke indstillet på, hvilket fremgår af en klageskrivelse fremsendt af kommunen til departementet den 27.10.1981.

Det lykkedes herefter ikke at fremskaffe et arbejdstilbud til (A) førend den 24.11.1981 med tiltrædelse 1.12.1981. Det pågældende arbejdstilbud var i en statsinstitution.

Direktoratet har endnu engang gennemgået sagens akter med særligt henblik på at analysere AF's og direktoratets rolle i den periode, der forløber mellem den 29.9.1981 og frem til den 1.12.1981.

Det fremgår bl.a. af sagens akter, at departementet afsendte et svar på Vamdrup kommunes klageskrivelse den 16.11.1981.

I den mellemliggende sagsbehandlende periode fra den 27.10.1981 til den 16.11.1981 må direktoratet udfra de foreliggende interne akter i sagen vurdere, at direktoratets udmelding til AF i nævnte periode var, at sagen skulle holdes »flydende« eller med andre ord, der skulle ikke foretages yderligere, førend departementets afgørelse forelå.

Uanset at der ikke i den foreliggende sag er truffet afgørelse om, hvorvidt en kommunal klage af ovennævnte karakter skal have opsættende virkning eller ej, er det efter direktoratets opfattelse sandsynliggjort, at direktoratets meldinger til AF resulterede i, at bestræbelserne for at fremskaffe et arbejdstilbud til (A) gik i stå.

Direktoratet skal endvidere tilføje, at der til trods for, at der ikke i 1981 forelå en statslig forpligtelse til at aftage arbejdstilbudspersoner, på omhandlede tidspunkt forelå en amtskommunal forpligtelse hertil (bagstopperfunktion).

Med baggrund i ovennævnte forhold er det således direktoratets opfattelse, at en medvirkende årsag til, at det ikke lykkedes for AF at fremskaffe et arbejdstilbud til (A), førend denne mistede sin dagpengeret, skyldtes de udmeldinger, der kom fra direktoratet til AF, og som igen var en følge af den kommunale klage, der blev behandlet i departementet.

Direktoratet har ikke herudover bemærkninger til ombudsmandens skrivelse«.

I denne anledning skal man meddele, at arbejdsministeriet under hensyn til de nu fremkomne oplysninger om sagens forløb finder, at De er berettiget til erstatning for Deres tab af dagpengeret i tiden fra den 17. november 1981 til og med den 30. november 1981.

Man har ved brev af dags dato anmodet arbejdsdirektoratet om at foretage det videre fornødne med henblik på erstatningens beregning og udbetaling af beløbet til Dem.

...«

Ved beregningsårets udløb havde jeg endnu ikke modtaget underretning om arbejdsdirektoratets beregning og udbetaling af erstatningen til A.

Supplerende oplysninger om sagen

Ved skrivelse af 9. november 1987 underrettede Arbejdsministeriet mig om, at Arbejdsdirektoratet på grundlag af den i perioden 17. til 30. november 1981 gældende dagpengesats havde beregnet godtgørelse til A til 3.636,00 kr., og at beløbet var udbetalt.